

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1933/21
14.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Наташа Тошић, адвокат из Зајечара, ул.Дубровачка бб, против тужених ББ из ..., ул. ... бр...., чији је пуномоћник Иво Струјић, адвокат из Београда, ул.Драгана Ракића бр.33 и ВВ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Марко Максимовић, адвокат из Београда, ул. Драгана Ракића бр.33, ради дуга, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П бр.18040/18 од 24.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П бр.18040/18 од 24.12.2020. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П бр. 18040/18 од 24.12.2020. године тако што се обавезује тужиља да првотуженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате и друготуженом износ од 52.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да првотуженој и друготуженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износе од по 18.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезу тужени да јој исплате износ од 6.150 еура на име дуга, са законском затезном каматом од дана писања опомене 12.10.2018. године по стопи Европске централне банке, па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужила да туженима као солидарним повериоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од укупно 65.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема одлуке, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде парничне странке су изјавиле жалбу, и то тужила побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога, а тужени побијајући је у ставу другом изреке, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 386, те нашао да је жалба тужиле неоснована, а жалбе тужених основане.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тач. 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени пази по службеној дужности.

Из утврђеног чињеничног стања, које је првостепени суд утврдио из исказа тужених, произилази да тужени нису никакав новац узели на зајам од тужиле, да је нису ни познавали, да је бивши ванбрачни супруг тужиле туженима дао износ од 650 евра за потребе протеста који су једно време заједнички планирали, а на челу организације удружења је првотужена. Након што је протест отказан, тужени су износ од 650 евра вратили бившем ванбрачном супругу тужиле. Приликом примопредаје новца није сачињавана никаква признаница. Исказ тужиле је у супротности са исказом тужених, а за своје тврдње није суду приложила писмене доказе, нити је своје тврдње доказала исказима сведока. Такође, из исказа тужиле произилази да она није на тражење тужених давала никакав новац, да није постојао никакав договор између ње и тужених, већ да је по налогу бившег ванбрачног партнера туженима дала одређени новчани износ и то преко трећег лица.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом правила у терету доказивања, те одредбе члана 557 и 562 ЗОО, закључио да тужила није доказала своју тврдњу да је туженима позајмљивала новац, односно није доказала да је било коју суму новца дала туженима по основу уговора о зајму. Како из изведених доказа не произилази да су странке закључиле уговор о зајму и сама тужила, која новац тражи као позајмљен, наводи да није било никаквог договора са било ким од тужених, већ да је договор са туженима имао њен бивши ванбрачни супруг, из чега произилази да између тужиле и тужених није било никаквог не само уговора о зајму, него ни било каквог другог правног посла, па су истакнути материјално правни приговори од стране тужених основани, тј. тужила није активно легитимисана да тражи новац назад од тужених јер га она није дала туженима по основу неког правног посла закљученог са њима, а ни тужени нису пасивно легитимисани јер они нису били у било каквом правном послу са тужилом, односно странке нису учесници материјално правног односа из ког је настао спор.

По налажењу овог суда, правилно је првостепени суд оценио да у конкретном случају није постојао усмени уговор о зајму између тужиле и тужених, будући да тужиле током поступка, а у смислу одредбе члана 231 ЗПП, није доказала да је туженима на име зајма дала износ који потражује у тужби. Са друге стране стоје наводи првостепеног суда да парничне странке нису учесници материјалноправног односа, те да тужиле нема активну легитимацију да од тужених потражује новац који им није дала по основу неког правног посла, док тужени нису пасивно легитимисани да тужиле исплате утужени износ јер нису били у правном послу са тужилом.

У том смислу су неосновани наводи жалбе тужиле да првостепени суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање, те да је одлуку донео на основу исказа тужених. Ово из разлога јер је и у свом исказу тужиле навела да она није правила договор са туженима, већ је договор постојао између тужених и бившег супруга, да тужиле са њима ништа није договарала, није их питала за враћање, није скретала пажњу туженима да је то њен новац.

Услед недостатка адекватних доказа о постојању обавезе тужених, а код неуверљивости у истинитост тужилиних навода, тужиле није доказала да постоји правни однос између парничних странака, односно да постоји обавеза тужених, а самим тим ни основ обавезивања на плаћање тражених новчаних износа, а приликом одлучивања овај суд је имао у виду и да тужиле није суду приложила писмене доказе којим би потврдила своје тврдње, те да није предложила ни извођење доказа саслушањем сведока ГГ који би евентуално могао да суду пружи информације везане за овај парнични поступак.

Неосновани су наводи жалбе тужиле да у конкретном случају због познанства и поверења између парничних странака није формално сачињен уговор о зајму, као ни признанице приликом примопредаје новца, будући да из исказа саме тужиле произилази да са туженима није у пријатељским односима, да је њен бивши ванбрачни партнер њих представљао као пријатеље, а да их је тужиле знала само из приче.

Без утицаја на правилност и законитост првостепене одлуке су наводи жалбе тужиле да је првостепени суд неосновано одбио предлог тужиле за саслушање сведока ДД, који је по њеним наводима био сведок када је позајмљивање новца чињено, будући да је првостепени суд правилно одбацио овакав предлог тужиле с обзиром да није у смислу одредбе члана 252 ЗПП доставила адресу предложеног сведока, како у тужби, тако ни на припремном рочишту. Са друге стране, из преосталих изведених доказа, првостепени суд је оценио приговоре активне и пасивне легитимације као основане, те би у том смислу исказ предложеног сведока био ирелевантан за одлучивање.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужиле не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде у потврђујућем делу, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Међутим, ценећи жалбе тужених изјављене против решења о трошковима поступка, садржаног у ставу другом изреке побијане пресуде, овај суд је нашао да су исте основане, те да првостепени суд приликом доношења одлуке о трошковима

поступка није правилно применио одредбе Закона о парничном поступку. Наиме, у конкретном случају првотужена и друготужени су током поступка заступани од стране два пуномоћника, који нису у истој адвокатској канцеларији, односно нема основа да се туженима трошкови парничног поступка досуде као у случају да се ради о заједничком пуномоћнику који заступа две или више странке. Такође, основано се у жалби првотужене и друготужене указује да првостепени суд није имао основа да туженима не призна трошкове на име приступа на два неодржана рочишта (1.10.2019.године и 14.07.2020.године), као и тражену законску затезну камату на припадајуће трошкове поступка. У складу са наведеним, туженима припадају трошкови које су имали на име ангажовање пуномоћника из реда адвоката и то првотуженој за састав одговора на тужбу у износу од 9.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, за приступ на два неодржана рочишта у износу од по 6.000,00 динара, што укупно износи 52.500,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, а такође, друготуженом припадају трошкови за састав одговора на тужбу у износу од 9.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, за приступ на два неодржана рочишта у износу од по 6.000,00 динара, што укупно износи 52.500,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, све одмерено у смислу одредбе чл. 153 и 154 ЗПП, те у складу са важећом Адвокатском и Таксеном тарифом. Туженима нису досуђени трошкови на име судских такси на одговор на тужбу, имајући у виду да су у смислу одредбе члана 150 став 1 ЗПП парнични трошкови издаци учињени у току или поводом поступка, а у конкретном случају туженима није обрачуната такса на одговор на тужбу, таксе нису платили, те овакав издатак нису ни имали да би им се исти надокнадио.

Из наведених разлога је донета одлука као у ставу другом изреке, у смислу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП.

Одлука као у ставу трећем изреке, донета је применом одредбе чл. 165 ЗПП, па су, па су првотуженој и друготуженом досуђени трошкови другостепеног поступка на име састава жалбе износ од по 18.000,00 динара, с обзиром да су њихове жалбе оцењене као основане.

Одлука као у ставу четвртм изреке донета је у смислу одредбе чл. 165 ЗПП, имајући у виду да тужиља није успела са жалбом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Зорица Ђаковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Дна: Предмет доставити Првом основном суду у Београду

СЗМ